

DİNİMİZİN KADINA VERDİĞİ DEĞER

Salât ü selâm, tahiyât ü ihtirâmâtımızı arz ederiz, şefaatinı niyaz ederiz.

İki gündür devam eden bu toplantıları tertip eden Yunus Emre Ahlâk Kültür Dostluk ve Çevre Derneği'ne, Mal Hatun Kültür Dostluk ve Çevre derneğine teşekkür ediyoruz. Allah razı olsun. Eskişehir'e hoca yağdırdılar. Sevilen hoca kardeşlerimizi davet ettiler, sizlerin karşınıza çıkardılar. Bu arada bizi de lütfedip çağdırdılar, şahsım adına da teşekkür ediyorum.

a. Dernek İsimleri Çok Güzel: Yunus Emre

Derneklerin isimleri çok güzel!

Yunus Emre: Kültürümüzün en sevimli ve mânevî mertebesi en yüksek şahsiyetlerinden bir isim. Hem dindarlığı hem tasavvufu hem kültürü hem ahlâkı hem dostluğu hatta hem de çevreyi temsil eden güzel bir isim. Yaratılanı yaratandan ötürü hoş görecek geniş bir kalbin sahibi. Çevresindeki çiçeklerle konuşan, sarı çiçeğin boynunun neden eğri olduğunu, benzinin niye sarardığını soran; dertli dolabın gıcır-damasının sebebini araştıran bir tatlı şahsiyet.

O derneği kurmuşlar. Hayır faaliyetlerini topluca yapınca tesiri daha çok olacak diye kardeşlerimiz bir araya gelmişler. Tabii Allah'ın lütfu, ihsanı, yardımını bir araya gelmekte, beraber olmakta, derilmekte, toplanmakta, dernek olmakta!

Çok güzel kelimeler seçmiřler!

Ahlâk: Başımızın tacı ve ahlâksız hiçbir cemiyet olamıyor. Ahlâk insanların birbirleriyle münasebetlerini tanzim eden, insanları beraber yaşarken birbirlerinden hoşnut eden kaideler olduğu için toplu hâlde olmanın vazgeçilmez şartı ve ahlâkların en güzeli İslâm ahlâkı.

Kültür: Bizim kültürümüz dünyanın en geniş, en renkli kültürü. Bunu biz söylemiyoruz. Almanlar'ın meşhur bir alim ve şairi var. O diyor ki;

“Yedi iklim dört bucakta aradığım öz, hakiki şiiri Türk şiirinde buldum!”

Bizim edebiyatımız böyle, bizim kültürümüz böyle! Başka milletleri imrendiren bir derinlikte, genişlikte ve . Çinileriyle, mimarî eserleriyle, kuşlara bile yuva yapan mimarlık anlayışıyla; selvileriyle;

kubbeleriyle, zarif kemerleriyle, revaklarıyla kültürümüz emsalsiz! Allah'a hamd ü senâlar olsun.

Dostluk: Bütün insanlara karşı içimizde Allah'ın bize ilham ettiği bir dostluk duygusu. Hepsini seviyoruz. Çünkü hepsi Hz. Âdem *aleyhisselam*'dan kardeşlerimiz. Hepimiz Benî Âdemiz. *Benîni Âdem aleyhisselam*. Hepimiz Âdem *aleyhisselam*'ın evlatlarıyız. Hepsinin iyiliğini istiyoruz. Kötülerin, iyilikleri için doğru yola gelmesini istiyoruz. İyilerin de iyi yolda desteklenmesini, devam etmesini istiyoruz.

Çevre: Allah'ın bütün mahlûkatına karşı büyüklerimizden sevgi ile muamele etme terbiyesi aldığımızdan çevreyi de seviyoruz. Çimeni de seviyoruz ağacı da seviyoruz. Yeşili de seviyoruz. Gericiliğimizden değil çevreciliğimizden.

Erkek kardeşlerimiz Yunus Emre Ahlâk Kültür Dostluk Çevre Derneği kurmuşlar. Bunlar fantezi birtakım kelimeleri toplayıp göstermelik bir şey yapmak için değil, bizim aksiyonlarımızın hedeflerini gösteren önemli kelimeler.

Hanım kardeşlerimiz de kendilerini sorumlu hissediyorlar, çalışıyorlar. Ben Eskişehir'deki hanımların çalışmalarını, gittiğim başka yerlerde iftiharla örnek olarak söyleyeceğim. Çünkü ilme sımsıkı sarılmışlar. İlim öğreniyorlar ve gençleri, genç hanımları da alim olarak yetiştirme çalışması yapıyorlar.

[Muhammed] Hamidullah Bey söylemiş, hoşuma gitti. Hanımefendiler bir toplantıda konuşma istemişlerdi, ben de onlara naklettim:

Bizim anadilimiz bir bakıma hangisi?

Allahu Teâlâ hazretleri *ve ezvâcühû ümmehâtüküm* buyurmuş; Peygamber Efendimiz'in hanımları, bizim annelerimiz olmuşlar. Peygamber Efendimiz'in zevceleri bizim Allah tarafından Kur'ân-ı Kerîm'de belgelenmiş hâliyle annelerimiz. O annelerimizin lisanını öğretiyorlar. Dinimizin temeli olduğu için anahtar olduğu için; hadisin, tefsirin, fıkhın, kelamın anahtarı olduğundan onları Eskişehir'in bu mübarek hanımefendilerini muhtelif yerlerde inşaallah örnek olarak söyleyeceğim. Kendilerine Mal Hatunu, Şeyh Edebâli hazretlerinin mübarek kerîmesini,

Osmân-ı Gazî hazretlerinin zevcesini bayrak edinmişler.

Osmân-ı Gazî'nin Kur'ân-ı Kerîm'e hürmetinden rüyada göbeğinden bir çınar ağacı çıkıp cihanı tutuyor. İşte o çınar ağacının köklerinden birisi Osman Gazi, birisi Mal Hatun! İnşallah buradan yine bir mâneviyat ağacı çıkar. Dalları bütün cihanı kaplar ve meyveleri bütün insanlara erişir diye temenni ediyoruz.

Bu kardeşlerimiz, Yunus Emre Derneği ve Mal Hatun Derneği planlı bir toplantı yapmışlar. Hocaların da yarı şikâyetçi olduğu yarı sistem yollu "Bize şu vazifeyi verdiler." diye söyledikleri gibi. Demek ki "Bu konuları konuşun." diye hocalara empoze etmişler. Hocalar, "Biz serbest olmadık, zorla bize bu konuşmalar emredildi." diye biraz da söze özür dileyerek başladılar.

Planlı olmasını ben alkışlıyorum, tasvip ediyorum. Hanımları takdir ediyorum. Kendi zihinlerinde güzel bir plan yapmışlar. Planlarında bile dinleyicilere bir mesaj var. Dünkü toplantıların konusu tasavvuf idi. Mesajlarında diyorlar ki;

b. İnsanın Kâmil Olması

“İnsanın, insan-ı kâmil olması lazım. İnsan, insan-ı kâmil olmazsa kâmil işler yapmaz. Hatalı işler yapar, kaprisli işler, üzücü, kırıcı işler yapar. Yetişmemiştir, kâmil değildir.”

Nereden aklıma geldi bilmiyorum, Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî bir iş sahibinin işini yapıversin diye Süleyman isimli devlet adamına bir mektup yazmış. Şu fukaracığın işini yapıver, demiş. O da demiş ki;

“Bu divan işidir hocam. Hak hukuk meselesi, divana girecek. Heyet kabul eder etmez...” filan diye bir söz söylemiş. Ama Mevlânâ tatlı bir nükteyle ısrar ediyor:

“Süleyman divana hâkimdi, divan Süleyman’a hâkim değildi.” diyor.

Farsça’da *dîv*; cine, periye filan denilir. *Dîvân* da “cinler, periler” demek.

Süleyman *aleyhisselam* insanlara ve cinlere de hâkim olduğundan; “Süleyman *aleyhisselam* cinlere hâkimdi dîvlere, dîvâna hâkimdi. Divan Süleyman’a hâkim olamaz!” diyor.

“Sen divanı bahane edip de bu fukaracığın işini yapmaktan geri durma, şunu yapiver!” diye böyle bir şey yapmış.

Evliyâullah merhametlerinden herkesin iyiliğini istiyor ve o iyiliğin yapılması için söylüyorlar. Kâmil insanlardan daima kemalli işler çıkıyor. Zarif işler çıkıyor. Güzel, tatlı sözler oluyor. Asırlar boyu söylenen şeyler oluyor. Onun için insanın kâmil insan olması lazım.

Şeyh Sâdî-i Şîrâzî var, İranlılar’ın çok büyük şairlerinden birisi, bizim Fuzûlî’imiz gibi! O diyor ki;

Şemşîr-i nîk zi âheni bed çün küned kesi.

“Ne mümkün! Kötü demirden iyi kılıç kim yapabilir, yapılabilir mi?!..”

Demirin kaliteli olması lazım, çeliğin iyi olması lazım ki o çelikten güzel, kırılmayan, kesen, körlenmeyen, kaliteli bir kılıç yapılabilirsin! Hani Selahaddîn-i Eyyûbî’nin bir kılıcı varmış; tülü havaya atarmış, altına kılıcı tuttuğu zaman tül yavaş yavaş uçuşarak kılıcın üstüne düştüğü [hâlde] ikiye ayrılırmış. Keskinliğine bakın ki tülün yumuşak inişinde bile onu kesiyor. Böyle güzel şey olması için maddenin, aslî maddenin temiz olması lazım.

Onun için bu dernek sahipleri bizlere şu mesajı vermek istiyorlar ki;

“İnsan-ı kâmil olmak lazım, ondan sonra kâmil işler yapılabilir. Onun için gelin hepimiz şu nefislerimizi tezkiye edelim. Tasavvufla terbiye edelim!” demek istiyor.

[Mehmed Zahid Kotku] Hocamız’ın sözünü Ali Rıza Temel Hoca biraz anlattı. Parti liderlerinden birisi gelmişti:

“Hocam birleşemiyoruz. Gayemiz aynı, vatana millete hizmet; ama birleşemiyoruz?..” deyince [Mehmed Zahid Kotku Hocamız] demiş ki;

“Evladım! İnsanın nefisleri testiler gibidir, toprak testiler gibidir. Bu testiler var oldukça sular ayrı testilerde durur. Nefisler kırılacak ki o zaman sular bir yere aksın, bir yerde toplansın, havuzda biriksın. Testilerin kırılması lazım!”

Nefislerin kırılması lazım. Nefsaniyetten geçilmesi lazım. Nefis terbiyesi lazım.

Muhterem kardeşlerim!

Bizim Anadolu’nun fethi Osmanlılar’ın kuruluşu, fatihlerin fütuhâtı; daha önceden de

sahâbe-i kirâmın dünyayı fethetmesi, okyanuslara kadar dayanması nefislerini terbiye etmiş kâmil insanlar oldukları içindir, kemalden dolaydır!

Onun için bu kardeşlerimiz diyorlar ki;

“Gelin elbirliğiyle en büyük düşman, mânevî düşman olan, kendimize yine en büyük zararı veren şu nefislerimizi terbiye edelim. Allah’ın sevdiği, kâmil insan olalım. Güzel ahlâklı insan olalım. İlk önce ârifler olalım!”

c. İletişim ! İslam Tepeden Tırnağa İletişim Demektir

Bu bir mesaj! O konuyu seçmek, onu sizin dikkatinize sunmak suretiyle böyle demişler.

İletişim konusunu ve şûra konusunu Ali Rıza [Temel] Hocaefendi’ye vermişler. Tabii İslâm tepeden tırnağa iletişim demek.

Allah, Resûlü’nü bize iletişim için göndermedi mi?

Allah’ın mesajını bize kim getirdi?

Resûlullah getirdi.

Resûl ne demek?

“Elçi, gönderilen, irsal edilen şahsiyet” demek. O da bir iletişim vasıtası. Çünkü bir

bilginin kaynaktan alıcıya gitmesi, iletişim hadisesi. İslâm insanlara Allah'ın iletişimidir, mesajıdır ve bizim de vazifemiz *kûnû ensâralah* emrine göre Allah'ın bu mesajını öteki insanlara iletmektir. Onun için bu mübarek hanımlar ve mübarek beyler demiş oluyorlar ki;

“İletişim konusuna önem verelim, iletişim önemlidir!”

Biz de hakikaten iletişimin çok önemli olduğunu bildiğimiz için vaazlar, konferanslar, sözlü iletişim; dergiler, gazeteler, yazılı iletişim; kaset bantları, videobantları, görüntülü ve sesli iletişim; radyolar televizyonlar da onların her gün devam eden çeşitleri olduğu için o konularda çalışma içindeyiz. Tabii güzel bir konu.

“Ey müslümanlar! Bu zamanın en mühim İslâmî çalışma sahalarından birisi iletişim sahasıdır!” demiş oluyorlar.

Tabii bu iletişimin sağlanması, gerçeklerin bulunması için de müslümanların şûra zihniyetiyle hareket etmesi lazım.

وَلَا تَفَرَّقُوا

*Ve lâ teferrakû,*¹ “Parçalanmayın!” emrine uymaları lazım.

فَتَفَشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ

*Fetefşelû ve tezhebe reyhüküm.*² “Sonra dağılırsınız; gücünüz kuvvetiniz, feriniz kalmaz!”

Âyet-i kerîmede böyle bildirildiği için müslümanların birbirlerinin kardeş olduğunun şuurunda ve idrakinde olmaları lazım.

Biz onun için bütün derneklerimizde, Yunus Emre Derneği’nde ve Mal Hatun Derneği’nde dostluk [ibaresi] vardır. Dostluk vazgeçilmez şartımızdır. Çünkü Allah *celle celâluh*;

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ

*Inneme’l-mü’minûne ihvetün,*³buyurmuş.

“Birbirimize dostuz, kardeşiz. Beldelerimiz ayrı olsa bile, renklerimiz farklı olsa bile; saçlarımızın kimimizin kıvrırcık kimimizin siyah

¹ 3/Âl-i İmrân, 103.

² 8/Enfâl, 46.

³ 49/Hucurât, 10.

sarışın veya kumral olmasına bakmamak lazım. Renklerin farkına bakmayıp dostluğu sağlamak lazım ve dostça bir araya gelip görevlerimizi Allah'ın bize yüklediği ilâhî görevleri güzel yapmamız lazım!” diye şûrayı iletişimle beraber anlatmışlar.

Tasavvuf kişinin şahsen kemale ermesidir. İletişim ve şûra da toplumun çalışmalarının başarılı olması bakımından plan içinde güzel bir yere oturmuş oluyor. Tabii birisi hanımlar derneği birisi beyler derneği olduğu için ve aileler, hanımlardan-beylerden meydana geldiğinden son olarak da babayiğit Ahmet Çığman Hocamız'a da o konuşsun diye aile radyo televizyon konusunu zorlamışlar. Onun heyecanla nasıl tatlı konuştuğunu biliyorlar. O da sell-i seyf eyleyip ya Allah deyip her zaman doğru bildiği şeyleri söyler, söylemiştir.

Evren Paşa'nın karşısına kadar da gitmiştir. Köşküne kadar da gitmiştir. Onun öyle macerası da vardır. O zaman da söylemiş. Reisi-cumhur, doğru sözlülüğünü sevmiş.

Tabii televizyonu karalamıyor da aklamıyor da. Bir alettir, kullanmasını tenkit ediyor ve bize bir mesaj veriyor. Diyor ki;

“Bunu sadece tenkit etmekten bir şey hâsıl olmaz, bunun güzelini de ortaya koymak lazım!”

d. Doğruyu Bulup Doğruyu Yapmak Gerek

Güzel. Bu da bizler için güzel bir mesaj! Kuru kuru tenkidin faydası da yok. Münakaşanın faydası da yok. Hatta Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurmuş ki;

“Haklı olduğu hâlde münakaşadan çekiliveren, münakaşadan vazgeçen kimseye cennetin avlusundan bir köşkü kazanacağını garanti ediyorum!”

Demek ki münakaşanın kıymeti yok. Maksat onu bunu kırmak veya tenkit etmek değil; eğriyi tespit edip doğruyu bulmak, ondan sonra doğruyu yapmak. Tabii onun tenkitlerini de herkes bu mânada elbette değerlendirecek.

Bu kötülükler oluyor. Hakikaten menfî yayınlarda var. Ben bunun sebebini şurada topluyorum:

Bizim Mustafa Yazgan kardeşimiz İzmir'deki bir toplantıda anlatmıştı. Bundan 20 küsur sene önce kendisi talebeyken "Türkiye de televizyon kurulacak." denildiği zaman karşı gruplar adamlarını Japonya'ya, Amerika'ya televizyon tahsili için o zamandan göndermişler. Daha ortada televizyon yok! 20 küsur yıl önceden! Tarihini ben hatırlayamayacağım. O zamandan kendisi talebeyken böyle olduğunu anlatıyor.

Ama biz şimdi uyanıyoruz. Biz müslümanlar yanlışı gördükten sonra, rahatsız olduktan sonra aklımız başımıza geliyor. Bu da fena değil, hani kötü komşu insanı ev sahibi yaparmış. Bundan da inşaallah birtakım güzel yayınlar yapan, kültürel yayınlar yapan, tarihimize, dinimize, zihniyetimize, şahsiyetimize, kemalâtımıza, ahlâk-ı hamîdemize uygun neşriyat yapan radyolar ve televizyonlar çıkacak! Bu gürültünün arkasından bu sancılardan sonra o hayır olacak.

Kadının korunması meselesinde benim aklıma gelen bir iki şey oldu:

Kadını en çok İslâm korumuştur. Bunu Voltaire dahi sözlerinde bildiriyor. Kendisi

Fransa'da papazlara, kiliseye karşı yazdığı bir yazıda belirtiyor. O filozof bile Peygamber Efendimiz'i methediyor:

“Sen o çağlardan nasıl kadının haklarını korumuşsun yâ Muhammed!..” diye ona böyle methiyeler söylemiş.

Kadını en iyi koruyan, ona miras hakkı veren, ona akit yapma hakkı veren, mal mülkiyet hakkı veren, kararını hür olarak verebilme hakkı veren -isterse nikâhlanıp istemezse nikâhlanmaz- İslâm'dır. Hanıma hizmete erkeği tayin eden İslâm'dır.

Hanımla erkek Türkiye'de geçtiğimiz devrede eşit olmamış.

Kim mağdur olmuş?

Erkek mağdur olmuş. Eşit değil. Hanımlar rahat, haremde rahat ediyorlar; erkekler sokakta! İhlıyorlar, çalışıyorlar, uğraşıyorlar dinmiyorlar; eve rızık getiriyorlar.

Neden?

İslâm erkeğin boynuna kadının, çocuğunun yemesini, barınmasını, geçinmesini yüklemiş. O kadar yüklemiş ki hayret edeceğiniz ekstrem bir misal:

Kadın kendi evlâdına, kendisinin doğurduğu has evlâdına kendisi süt vermek zorunda değil! Emzirmek zorunda değil!

Neden?

Çocuğu, kadını; hepsini beslemek erkeğin boynunun borcu da ondan! [Kadın] bu kadar hür!

Düşünün: Sabahleyin sıcacık yatak. Dışarıda da jilet gibi kesen bir ayaz. Adam kalkıyor, işe gidiyor. Hanım evde yatakta yatıyor. Bir o tarafa dönüyor bir o tarafa dönüyor, sıcacık yatıyor.

Kim rahat, kim rahatsız?

Tabii İslâm ona da görevler yüklemiş:

“Sen de demiş çocuğunu güzel yetiştir, sen de evine bak. Yapacaksan evinde çalışma yap...”

Tabii evde çalışma var. Aile içi çalışması var. Kadın dairede çalışmadığı zaman, fabrikada çalışmadığı zaman İslâm’da üretimden geri durmuyor. Yine üretici, yine faydalı.

O bakımdan Lady Montagu İngiltere’den Osmanlı diyarına geldiği zaman Osmanlı ailelerini gezmiş. Sonra İngiltere’ye bir mektup yazmış. Lady Montagu’nun Şark Mektupları

diye Türkçe'ye de bu mektuplar tercüme edildi. Orada İngiltere'deki kardeşlerine diyor ki;

“Kardeşim, ben Osmanlı diyarına gelmeden önce Osmanlı kadınlarını kuş gibi kafese hapsedilmiş insanlar sanıyordum. Efendiler onları harem denilen kafese kilitlemişler, hapisler [sanıyordum]. Hiç öyle değilmiş. Meğer iş hiç benim İngiltere'den sandığım gibi değilmiş. Ben bunların haremlerini gezdim. Dünyanın en güzel yerleri. En rahat yerleri. Osmanlı hanımefendileriyle görüştüm; son derece kültürlü, son derece centilmen, bilgili, görgülü, iyi yetişmiş insanlar. Hayatlarından memnun, mutlu ve bahtiyar insanlar. Bakın ne kadar kibar olduklarını ben size bir başımdan geçen olayla anlatayım.”

Arkadaşına diyor ki;

“Fatma Sultan diye birisiyle tanıştık. Çok kibar, çok güzel. Güzeller güzeli, asiller asili kâmil bir Osmanlı hanımefendisi. Çok sevdim kendisini. Yanına yanaştım, dedim ki; ‘Siz ne kadar güzelsiniz. Eğer İngiltere’de olsaydınız erkekler sizin etrafınızda pervane gibi dolaşırlardı.’ O bu sözün karşısında hiç ciddiyetini

bozmadı. Gayet sakin ama hazırcevap, gayet ciddi ve asil bir şekilde; ‘Sanmıyorum, onlar güzelliğın kıymetini bilselerdi sizi buraya göndermezlerdi.’ dedi. Kardeşim, şu esprinin güzelliğine bak! ‘Bunlar güzelliğın kadrini bilselerdi seni buraya göndermezlerdi. Size sahip olurlardı.’ dedi.” diyor.

e. Yolculukta, Ailede Emir, Reis

İhtiyar mübarek bir zât, evliyâullahtan bir kimse üç beş kişiyle yola çıkacakmış. Gençlerden birisine demiş ki;

“Yolun imamı sen ol.”

“Estağfirullah efendim, zâtıâliniz gibi aksakallı mübarek bir insan varken şimdi bana imamlık, önderlik düşer mi? Yolculuğın reisiğın benim üzerimde olması yakışık alır mı?.. Estağfirullah, siz olun efendim!”

“Evladım, sen ol.”

“Yok efendim, estağfirullah tevbe! Siz olun...”

Pekâlâ, demiş. Yolculuk başlamış. Yemiyor yediriyor, giymiyor giydiriyor. Barınmıyor barındırıyor. Yağmur yağmış; saçağın altına bunları sokmuş, kendisi sıırılsıklam ıslanmış. Her hizmete kendisi koşturuyor...

Sonunda genç anlamış. demiş ki;

“Ah efendim, özür dilerim. Ben bilemedim. İmamlığın hizmet makamı, emirliğin hizmet makamı olduğunu bilemedim. Ben demek ki kabul edecekmişim ki size hizmet edeyim. Demek ki emir ben olacaktım, imam ben olacaktım ki size yolda hizmette ben koşturayım. Şimdi siz imam olduğunuz için otur, diyorsunuz mecburen itaat ediyoruz. Ye, diyorsunuz mecburen yiyoruz. Yat, diyorsunuz mecburen uyuyoruz.

İşte ailenin imamlığı, emirliği; reisin, erkeğin omzunda olunca hanım rahat ediyor. İşin doğrusu budur.

Tabii İslâm dini iki tarafa da vazifeler yüklemiştir. Ahmet [Çığman] Hocamız O vazifeleri çok güzel anlattı. O aile fertlerinin dindarlığından, birinci derecede baba sorumludur. Evlatlar âhirette anne babanın yakasına yapışacak. Eğitimden sorumlu olduğu için özellikle baba!

“Beni niye müslüman yetiştirmedin?” diye oğlu, babasını Allah’a şikâyet edecek. Onun için bu babalara bu kocalara herkes dua etsin. Allah bunların yardımcısı olsun. Bunların işi

çok zor. Veballeri çok büyüktür. Hanımlara da âfiyet olsun, rahat etsinler. Sonra Ahmet [Çığ-man] Hoca -Allah razı olsun- bomba gibi bir cümle söyledi, ben de yazdım:

“Süper devlet olmak zorundayız!” dedi. “Amerika süper devlet, Rusya süper devlet, İngiltere süper devlet, Fransa süper devlet...” sözünü bir daha duymayayım, demek istiyor. Biraz da sinirlidir, haberiniz olsun. Ona göre bir dahaki sefere biz buraya gelinceye kadar hemen inşaallah süper devlet olma yolunda çalışalım. Islah ve ifsat meselesini işledi. Oradan da benim aklıma geldi. Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurmuş ki;

Bedee'l-İslâmü ğarîben sümme yeûdü ğarîbâ. “İslâm gariban olarak boynu bükük, mazlum olarak başladı; yine o mazlum hâline, gariban hâline dönecek!” *Fe tûbâ li'l-ğurabâe.* “Ama ne mutlu garibanlara! Ne mutlara gariplere, mazlumlara!” demiş.

Onun üzerine dinleyenler meseleyi daha derinden anlamak için sormuşlar. Demişler ki;

Ve men ğurabâu yâ Resûlallah. “Kim bu garipler yâ Resûlallah?” O da cevabında buyurmuş ki;

Ellezîne yuslihûne mâ efsede'n-nâs.

“Öteki insanların darmadağın edip karıştırıp berbat edip bozduklarını düzeltmeye çalışınlar!”

İşte biz o garibanlarız. Boynu büküğüz. Tabii biraz sağdan soldan darbeler olur, sitemler olur, üzücü olaylar olur ama Resûlullah'ın “Ne mutlu...” dediği garibanlarız biz. Mazlumlarız. İnşaallah başkalarının bozduğunu biz düzelteceğiz. Hem çevreyi güzelleştireceğiz. Güller sümbüllerle dolduracağız. Etrafı yemyeşil, çiçekistan yapacağız, gülistan yapacağız. Hem de kültürel yönden düzelteceğiz. Hem de terbiye yönünden düzelteceğiz. Allah Teâlâ hazretleri Ahmet [Çığman] Hocamız'ın temenni ettiği gibi bizlere Kur'ân-ı Kerîm'inde kendisinin yüklemiş olduğu en hayırlı ümmet olmak, görevli bir ümmet olmak vazifesini güzelce başarmayı nasip eylesin. İslâm'ın çok güzel günlerini yakın zamanda hepimize gösterecek. Kıtaları geçip cihana hâkim olduğunu, Roma'nın bile *lâ ilâhe illallah*'la fethedildiğini gösterecek. Müslümanları, iyi insanları, mü'min, ahlâklı, kültürlü, kâmil insanları cihana hâkim eylesin ve cihanı saadete

gark eylesin. Bu uğurda çalışanları da dünya ve âhîret bahtiyarlığına nâil eylesin.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

23 Recep 1413 / 17.01.1993

Eskişehir

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

